

“Enkele aantekeningen bij Zorg”

Dag André,

Vooreerst dank voor publicatie van de migratieachtergrond in de Belgische gemeenten. Ik heb ook je artikel over migratie en zorg doorgenomen waarbij ik graag enkele kanttekeningen maak.

Dat liberalen en (socialisten d.w.z. de publieke zorg) de poort willen openzetten (en zetten) voor de markt en de commerciële uitbating van de zorgbehoeften is vooralsnog maar met mondjesmaat gelukt. Verschillende factoren hebben meegespeeld om, in tegenstelling tot Nederland, de zorg aan het winstoogmerk te onttrekken.

Zelf heb ik het geluk gehad op de eerste lijn samen met Joost Wauters en later Walter Cornelis de belangen van het No-Profitpersoneel (650.000 werknemers) en de patiënten/gebruikers op te maken; te verdedigen, te onderhandelen en in algemeen bindend verklaarde akkoorden te gieten.

De loonharmonisaties van 2000 zijn historische ijkpunten waarbij het ziekenhuispersoneel heeft afgezien van eigen loonsverhoging om alle andere sectoren van de gezondheidszorg (vooral bejaardenhomes) op hetzelfde niveau te brengen. Hetzelfde is gebeurd door het personeel van de gehandicaptenzorg (dat in 1989 een geheel eigen en uniek baremiek systeem heeft ontwikkeld waarbij alle barema's evenwijdigen werden met het asbarema (verpleegkunde A1, dat een carrièrebarema is met 1.78 loonspanning), waarbij voor alle personeel de loonspanning binnen het barema 1.78 werd en de loondifferentiatie tussen de barema's maximaal 2 op een zelfde anciënniteitsniveau) voor alle ander welzijns- en cultureel personeel.

De witte woede vertrok hierbij altijd van de mogelijkheid om ook langdurige stakingen aan te gaan met verzekering van minimumdiensten (langs opeising door de provincie) zodat de patiënten/gebruikers nooit in de steek werden gelaten.

De solidariteit op het baremieke vlak en de arbeidsomstandigheden heeft van de Non-Profit een hecht blok gemaakt dat men vooralsnog niet heeft durven aanvallen.

De tweede ‘verdedigingsas’ van de niet op winst gerichte zorg is het ‘christelijke initiatief’, Caritas, VWV, Zorgnet of welke naam ze ook hebben. In België is het zo dat van de Welzijnszorg in een ruwe schatting 60% katholiek is, 30% publiek en 10% commercieel (bejaardenhomes en kinderopvang). Welnu, die 60% zorgt er in eerste instantie voor dat die 30% publiek niet zomaar aan de private commercie uitverkocht wordt (zoals ASLK, energie, post, spoor). De dienstencheques waren en zijn daarbij een kleine compensatie om de commercie ook iets te gunnen wat betoelaging door de overheid betreft, cheques waarmee ook beperkt ingebroken wordt in de zorg (boodschappendienst, vervoer gehandicapte).

Dat hierin de Christelijke organisaties samen de bescherming van het gemeenschappelijke belang opnemen, blijkt uit het feit dat Rombouts, na ACW voorzitter geweest te zijn, voorzitter werd van de VWV, de christelijke werkgeverskoepel in de Welzijnszorg, en dat Renders hem daar opgevolgd is.

Geen Winst in de Zorg is daarbij ook een algemeen verworven ordewoord dat vanuit LBC-NVK altijd in de focus gesteld wordt. Ook de pogingen van het zorgbedrijf en ZINA Antwerpen om private

onderaannemers in te schakelen lukt maar in beperkte mate.

Er staan zeker nog boeiende tijden te wachten, maar de basisstructuur onder meer langs de CAO's is dusdanig dat de ‘linksen’ er goed aan doen op een genuanceerde wijze over de Non-Profit en de zorg na te denken.

Met vriendelijke groeten,

Jan Hertogen